

oznanilo

Ustnice,
 ki te molijo,
 naj tudi
 zunaj cerkve
 oznanjajo
 tvojo dobroto ...

Ušesa,
 ki so te slišala,
 naj te slišijo
 tudi po ljudeh,
 ki nam jih pošiljaš ...

32. nedelja med letom

leto X /2010-19
 10. november 2019

ZADNJA POSTAJA Lk 20,27–38

V tem mesecu se je gotovo vsak od nas ustavil in pomudil tudi na kraju, ki je svet in skrivnosten. O njem nam naš pesnik Župančič poje: »Tihi, skrivnostni tisti so hrami ...« Tam človek utihne in gre vsaj za nekaj minut vase. Misel poleti v preteklost, spomin oživi na ljubljeni obraz, na dragega človeka. Jesen je tako čas, ko se marsikdo ustavi in zamisli: Kam grem, kakšna prihodnost je pred menoj in od kod prihajam? Kdo sem?

Človekovo življenje je odprto v dve smeri, v dve skrivnosti. Pred rojstvom in po smrti – na obeh koncih smo pogreznjeni v nepoznano, v skrivnost, v večnost, iz katere smo izšli in v večnost, v katero gremo. Ali pa morda iz enega nič v drugi nič? »Ničesar ni, samo tema,« pravijo nekateri. Spoštovanja vredno mnenje – kdor ga prenese, kdor lahko z njim živi. Ima pa eno pomankljivost, ki je v tem, da mu manjkajo dokazi. Domnevam, da bo takšen človek prisluhnil,

če bo slišal, da je nekdo, ki ga ima mnogo ljudi na tem svetu za Božjega Sina, pred več kot dva tisoč leti govoril o nekem drugem, prihodnjem veku in o vstajenju od mrtvih. Kako je že rekel? »Tisti, ki dosežejo oni svet, ne morejo več umreti. Enaki so angelom, saj so Božji otroci in jih čaka vstajenje. Da, mrtvi bodo vstali. Kajti Bog ni Bog mrtvih, ampak živih. Njemu vsi živijo. Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor vame veruje, vekomaj ne bo umrl.« Onstran torej le nista samo tema in pogreznitev v nič. Pa pravijo: Nihče se ni vrnil, da bi povedal. Pač, nekdo se je vrnil, živ se je vrnil iz predora smrti. Zanimivo je, da sprva celo njegovi najbližji prijatelji niso mogli verjeti lastnim očem. Toda od tiste prve velike noči je vse drugače. **Zadnja postaja – cilj na koncu predora je znan.**

Bog pa ni Bog mrtvih, ampak živih, kajti njemu vsi živijo. (Lk 20,38)
»Otroci nebes in vstajenja« niso redki izbranci, temveč so vsi možje in žene, saj je zveličanje, ki ga je prinesel Jezus za vsakega od nas. In življenje sinov vstajenja bo podobno življenju angelov (Lk 20,36), torej vse potopljeno v svetlobo Boga, vse posvečeno njegovi slavi, v večnosti, polni veselja in miru. Toda pozor! Vstajenje ni samo dejstvo, da bomo vstali po smrti, ampak

»Čigava bo torej ta žena ob vstajenju, kajti vseh sedem jo je imelo za ženo?« Jezus jim je rekel: »Sinovi tega veka se ženijo in možijo, tisti pa, ki so vredni, da dosežejo oni vek in vstajenje od mrtvih, se ne bodo

ne ženili ne možile. Tudi umreti ne bodo več mogli; saj so enaki angelom in so Božji sinovi, ker so sinovi vstajenja. (Lk 20,33–36)

je nova zvrst življenja, ki ga okušamo že danes, torej je zmaga nad ničem, ki jo že lahko okušamo. Vstajenje je temelj krščanske vere in upanja! Če ne bi bilo sklicevanja na raj in na večno življenje, bi krščanstvo bilo skrčeno na etiko in na življenjsko filozofijo. Nasprotno pa sporočilo krščanske vere prihaja iz nebes, je od Boga razodeto in gre onkraj tega sveta. Verovati v vstajenje je bistvenega pomena, da vsako naše dejanje krščanske ljubezni ne bo kratkotrajno in bi imelo namen samo v sebi, temveč da postane seme, ki bo vzklilo v Božjem vrtu in bo rodilo sadove večnega življenja.

Smrt

Sveti Frančišek Asiški jo imenuje sestra, Prešeren ji v Sonetih nesreče kliče: prijazna smrt, predolgo se ne mudi (pa ni bil nič kaj preveč svet), ljudje pa bežijo pred njo, kot da bi ne vedeli, da ji ni moč ubežati. Zato pa skušajo pregnati sleherno misel in spomin nanjo. Samo pogledajte, kako počasi izginjajo pokopališča okoli cerkva. Stoletja so naši predniki počivali tako rekoč sredi naselij, v neprekinjenem stiku in pogovoru z živimi, zdaj pa so jih slednji (ki jim pravzaprav le še pogojno lahko rečemo živi) odrinili na obrobja mest, skupaj s skladišči in trgovskimi centri. Namesto da bi naši otroci sprejeli, ali še bolje povedano, dojeli smrt kot del življenjskega ciklusa, se s smrtjo srečujejo šele, ko jim pogine hrček ali zlata ribica. In že ob tem nam stroka skoraj priporoča psihoterapevta. Smrt nastopa le še v vicih, filmih in reklamah. Ljudje, ki našo vero označujejo za praznoverje, bodo prav v teh dneh izvotlili buče, jih osvetlili in praznovali ... Kaj že? Noč čarovnic! Vse le zato, da bi prikrili in utišali lastno izvotljenost in temo. Še praznik vseh svetih so nam, hvala Bogu neuspešno, skušali prebarvati v dan mrtvih! Človek bi rad večno živel in zato skuša na vse načine uničiti ali vsaj pretentati smrt, vendar pa le tisti, ki sprejme, razume in vzljubi smrt, doseže večno življenje. Morda se bo kdo čudil, da pišem o ljudeh, kot da sam nisem človek.

Vendar vse bolj spoznavam, da verujoči nismo od tega sveta, kakor piše evangelist Janez, da smo svojevrstni »vesoljci«, ali kot pravi Slomšek: »V nebesih sem doma, od tega ne sveta ...«! In še: da mi ne bo kdo zameril, ker sem ljubega Prešerna označil za »nesvetega«, saj trdno verjamem, da je že »med svetimi«. Sem pa prav v teh dneh spoznal, da nebesa ne zahtevajo popolnosti, temveč le vero in dobroto.

Po: G. Čušin, Na tretji strani

Prižgi luč v svojem srcu!
Tedaj bo luč zasijala
tudi v tvojih očeh
in videl boš same lepe reči
in same prijazne ljudi.
(Phil Bosmans)

LE DANES

Moje življenje je le trenutek, minljiva ura,
Moje življenje je en sam dan, ki mi uhaja in beži.
Ti veš, o moj Bog: zato, da te ljubim, imam le danes.
Oh, ljubim te, Jezus!
Po tebi hrepeni moja duša.
Ta dan ostani moja blaga opora.
Pridi kraljevat v moje srce,
daj mi svoj nasmeh – le za danes.
Kaj potem, Gospod, če je prihodnost temna?
Prositi te za jutri, oh, ne, tega ne zmorem.
Ohrani moje srce čisto,
pokrij me s svojo senco le za danes. /.../
Ob tvojem Božjem srcu pozabljam vse, kar mine.
Ni me več strah nočnih bojazni.
Ah, daj mi, Jezus, v svojem srcu prostor le za danes. Amen.

Težke preizkušnje nam prinašajo jasna spoznanja in duhovno moč, ki nas krepi v brezizhodnih trenutkih in nam pomaga, da premagamo temo, kadar se zgrinja nad nas.
(Franz König)

Biti v veselje drugemu,
v tem je prvo poslanstvo vsakega človeka na svetu.
Kolikor sem v veselje drugim,
že izpolnujem
smisel svojega življenja.
(Anton Trstenjak)

Slovenski pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

»Tinček, kje imaš nalogo?« »Nisem je naredil.« »To bom povedala tvojemu očetu.« »Prava reč, saj je tudi on ni.«

Študent vpraša drugega študenta:
»Kaj ti je med študijem povzročalo največje težave?« »Odpiranje steklenic piva s kovancem.«

Učitelj: »Kdo mi lahko pove primer onesnaženega okolja?« Matjaž: »Ribja konzerva - polna olja in vse ribe mrtve!«

»Katera ptica ne gradi svojega gnezda?« vpraša učiteljica. »Kukavica,« odgovori Mihec. »Prav si povedal, in zakaj?« »Zato, ker stanuje v uri!«